

det ingen Ting. Og det siger det ærede Medlem i dette Herrens Aar, da vi leve i de misbilligende Dagsordens Tidsalder, hvor vi vedtage den ene misbilligende Dagsorden over for Ministeriet efter den anden. Det ærede Medlem siger, at vi ingen Midler have til at gøre Ansvar gældende. Det betyder ingen Ting, at vi ikke billige, hvad der er sket. Men komme vi da ikke f. Eks. en Dag til at behandle Telefonsagen? Er der ikke Mulighed for, at der ogsaa der kommer en saadan Dagsorden frem? Og mon man der vil sige det samme, som det ærede Medlem sagde nu: Vi kunne nok klage, men Ministeren kan ikke staa os til Ansvar! Vi have jo dog forskellige Maaeder, hvorpaa vi kunne gøre Ansvaret gældende over for et Ministerium. Jeg vil slet ikke her tale om det juridiske Ansvar for Rigsretten. Det er et Ansvar, som vi kun have brugt overordentlig sjældent, og som vi maaske i Fremtiden ville komme til at bruge endnu sjældnere. Men det politiske Ansvar troede jeg, at Flertallet i denne Sal lagde overordentlig stor Vægt paa, og jeg troede ogsaa, man vidste noget om, hvordan man kunde gøre dette Ansvar gældende. Hvis man erkender, at en Minister har foretaget Handlinger paa et bestemt Omraade, som man ikke billiger, troede jeg, man havde Midler nok til ved Løjlighed at kunne gøre sin Vilje gældende over for den paagældende Minister. Det forekommer mig i alt Fald med Hensyn til det Punkt, der her er Tale om, at hvis man var misfornøjet med Ministerens Ledelse af Havnen og særlig ogsaa af Frihavnen, vilde man, naar Ministeren kom til Rigsdagen med ny Lovforslag om dette Forhold, nok kunne gøre dette politiske Ansvar gældende. Jeg kan derfor aldeles ikke gaa med til de Teorier, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds har opstillet „for Tilfældet“, for at støtte sin Betragtning her, og jeg tror, at hvis det ærede Medlem havde tænkt en Smule over, hvad disse Teorier føre til i det politiske Liv, vilde han ikke have fremsat dem.

Den fungerende Ordfører (C. Hage):

Jeg kan ikke tænke mig Muligheden af, at det skulde være nogen Nødvendighed for mig at give nogen vidtløftig Besvarelse af disse patetiske Udtalelser. Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg, naar jeg mener, at Godkendelsen af Frihavns Regnskab er en ret betydningsløs Akt, da ogsaa mener, at Godkendelsen af Statsregnskabet er en betydningsløs Akt. I en Henseende have

disse to Godkendelser den samme Betydning, nemlig den, at Rigsdagen derved fraskriver sig Adgang til at kunne gøre yderligere Ansvar gældende. I den Henseende have de to Akter samme Betydning. Men der er den Forskel mellem Statsregnskab og Frihavnsregnskab, at Rigsdagen inden Godkendelse af Statsregnskabet undersøger, hvorvidt Ministeren har holdt sig de Forskrifter efterrettelig, som ere indeholdte i de givne Bevillinger, medens der for Frihavnsregnskabet ingen Forskrifter ere givne. Ministeren handler her ganske paa egen Haand. Godkendelsen betyder altsaa kun det ene, at Rigsdagen fralægger sig Muligheden for at kunne gøre Ansvar gældende med Hensyn til Udgifter, paa hvis Fastsættelse den har været uden Indflydelse, og for hvis Afholdelse der ingen Regler ere givne. Hvad angaar den Bemærkning, at der kan opkomme forskellige Interesser med Hensyn til Havnens Udnyttelse, Bestyrelse o. s. v., endog lidenskabelig stridende Interesser, da er dette meget rigtigt. Forskellen mellem det ærede Medlems Standpunkt og mit er den, at han vil have, at Ministeren alene af egen Magtfuldkommenhed skal træffe Afgørelsen, naar der fremkommer saadanne Stridigheder, medens Afgørelsen efter Flertallets Forslag skal henvises til Rigsdagen. At dette sidste skulde kunne være en Tilsidesættelse af Rigsdagen i Modsætning til det første, er mig ganske uklart. Endelig spørger det ærede Medlem med den største Forbavselse, om jeg ikke ved, at man gennem Dagsordenen kan gøre politisk Ansvar gældende over for en Minister. Jo, det ved jeg nok — men jeg vil spørge det ærede Medlem, om hans politiske Erfaring gaar i den Retning, at dette Middel altid er virksomt?

Holm: Det ærede Medlem mente at kunne slippe fra de Bemærkninger, jeg fremsatte, ved at sige, at han ikke mente, det var nødvendigt at svare paa mine „patetiske“ Udtalelser. Jeg ved, at man altid kommer let over, hvad der siges fra den Side, hvortil jeg hører, ved at stemple vor Tale med et saadant lille Stukord, og jeg ved, at alt, hvad jeg har sagt, i Morgen fejes bort i „Politiken“ med Udtrykket: „patetisk“. Men jeg taler ikke her for „Politiken“, jeg taler for det danske Folketing, og jeg taler for Landet. Og jeg er overbevist om, at Folk, naar de faa overvejet denne Sag, ville se, at det i dette Tilfælde har været mig og ikke det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds